



Catch and Release – Sevřít a uvolnit

Autorka: **RoozetteR**; Překladatelka: **Patoložka**; Beta-read: **Lady Corten a Claire**

Romance, Hurt/Comfort, Slash, Ron 's POV

Postavy: Harry Potter, Severus Snape, Ron Weasley, Hermione Grangerová, Ginny Weasleyová, Moly a Arthur Weasleyovi

Odkaz na originál: http://www.fanfiction.net/s/7375581/1/Catch_and_Release

Shrnutí: Harry si o lásku musí říct, když ji potřebuje. Ron si nikdy neuvědomil, že Severus má podobný problém. Povídka vyprávěná z Ronova pohledu.

Souhlas s překladem nemám, ale autorka uvedla na svých stránkách toto:

*Blanket permission for podficcing and translating granted. All I ask is that you assign credit as the writer to me, notify and link me where I can find your awesomeness to I can pimp you on my IJ in return, and (podifccers) please tell **fire_juggler** that you are translating my story "suspiciously." *grin* Or not.*

This story is based on characters and situations created and owned by JK Rowling, various publishers including but not limited to Bloomsbury Books, Scholastic Books and Raincoast Books, and Warner Bros., Inc. No money is being made and no copyright or trademark infringement is intended. This fanfiction was written by RoozetteR, czech translatin was created by Patolozka.

Předmluva překladatelky: Tohle byla jedna z nejtěžších povídek na překlad. Každá část mi dala pěkně zabrat. A řeknu Vám, že kdyby tahle autorka napsala Legendu, tak to po první kapitole vzdám. Povídka je krátká, jen asi 5400 slov (pro srovnání, poslední kapitoly STL mívají asi 4500 slov), ale já ji rozdělím do sedmi částí. Jednak proto, že nemám čím nahradit Očarovaný pergamen, a za druhé proto, že si myslím, že si ji rozdělenou lépe vychutnáte, protože si to zaslouží. Je jemná a něžná a v určitém momentu smutná, ale jak se dozvíte už z první části, končí šťastně. Jedna z mála povídek, kde mám opravdu ráda Rona i Ginny.

Část 1

Bylo směšné, jak bylo to dítě drobounké.

Neviděl žádnou z jejích končetin, tak pevně byla zavinutá v měkké růžové dečce. A magické koule vytvářející teplo a svítící oranžovým a žlutým světlem poletující nad ní vytvářely na jejím nose obrovské pihy a přeměňovaly její chomáčky rudých kudrlin do mrkvové barvy. Dokonale do jeho náruče pasovala a on si nemohl pomoci, aby si nepomyslel, že se přesně pro tohle narodil. Že jeho paže dorostly do potřebné délky právě pro tento úkol – aby držely jeho vrnící, drobné, zelenině podobné dítě.

Byla tou nejkrásnější bytostí, jakou kdy viděl.

Hermiona ležela schoulená na straně nemocniční postele. Díky sněhově bílému povlečení vypadala bledá a zardělá zároveň. Zdálo se, že usnula. Vlhké skvrny pomalu se rozlévající na její bavlněné košilce naznačovaly, že se její tělo rozhodlo, že přišel čas nakrmit dítě. Ron věděl, že by ji měl probudit, ale nemohl se přinutit k pohybu. Vypadalo to, že nedokáže udělat nic jiného, než držet svoji dceru a pokusit se zapamatovat si každý její nádech.

Lehké zaklepání na dveře následovalo tiché: „Rone?“

Otočil hlavu ke dveřím. Podařilo se mu odvrátit pohled od svého dítěte a o chvíli později i donutit své oči následovat pohyb hlavy. Uviděl Severuse, který zavíral dveře nemocničního pokoje. Harry už přecházel přes místnost s oslnivým úsměvem na tváři a zároveň se pokoušel stáhnout si cestovní plášť a odložit na pult velkou kytici květin. Severus se nad ním smíloval a odeslal květiny přímo tam, kde Ron stál.

„Rosalyn,“ pronesl Ron přiškrceně. Pokusil se udělat krok vpřed a opatrně – Bohové, ona je tak *maličká* – ji předat do Harryho nastavených rukou. „Rosalyn Eileen Weasleyová. Budeme jí říkat Rosie.“

„Och,“ vydechl Harry stejně unešeně jako Ron, který natáhl prst a vystrašeně jím přejel přes sametově jemnou tvářičku. „Je dokonalá.“

Ron si byl zcela jistý, že jen přihloupě přikyvuje, ale nevypadalo to, že by ho to zastavilo od zbožného zírání na své dítě. „Jo.“

Severus stál u Hermiony. Se zamračením soustředěně listoval lékařskou kartou, než jednou souhlasně kývl a vrátil ji zpátky do přihrádky u nohou postele.

Pak se neslyšně přesunul k Harryho rameni a shlédnul dolů na dítě s pečlivě hlídaným výrazem. „Je to Weasley.“

Harry se nahlas zasmál a zadíval se na Severuse skrz svou rozčepýřenou ofinu. A bylo to tady, chvíle, kdy se jejich oči propojily, důvěra, která je spájela dohromady dokonce i takto mezi diváky, a Ron se roztřeseně nadechl a sklonil hlavu.

Část 2

Jednou přišel okamžik, den oslňující jasnozřivostí, kdy Ron s určitostí věděl, že hodlá strávit zbytek života s Hermionou... a že ho Harry nemá v úmyslu strávit s Ginny.

Trávili perfektní letní den v Doupěti. Aby byl přesný, slavili Harryho devatenácté narozeniny. A oni čtyři jen tak lenošili u rybníka, zatímco Moly dokončovala přípravu Harryho narozeninového dortu. Ginny se chichotala po Harryho boku a šimrala ho stébly trávy po ruce. Harry se usmíval a netečně její ruku odháněl. Ron se natáhl vedle Harryho, hlavu si opíral o pravou ruku, levou si zvolna pohrával se Hermioninými vlasy. Hermiona také ležela a četla si v knize a hlavu měla položenou na Ronově břiše.

„Takže jsem se dostala do týmu,“ naznačila Ginny mimovolně. Odložila stéblo trávy a opřela se o Harryho nohu. Podívali se na sebe. Proběhlo mezi nimi něco laskavého a trvalého, které beze slova říkalo, že toto téma už probírali hodně dávno. „K Holyheadským harpyjím.“

„Moje sestra a harpyje.“ Ron zavrtěl ospale hlavou. Měl nejasný pocit, že mu něco unikalo, ale bylo příliš horko a jemu příliš dobře, aby se o to staral. A mimoto, pokud by to bylo něco opravdu důležitého, pak mu to Hermiona jistě sdělí. „Mám pocit, jako by s tím byl spjatý jistý symbolismus.“

„Ha, ha, ha.“ Ginny obrátila oči v sloup a letmo pohlédla na svou hůlku, jako by se sama se sebou přela, zda má svého bratra za takové prohlášení proklít.

„Ale co...“ vložila se do toho Hermiona, opřela se rukou o Ronovo břicho, zatímco pohledem zalétla k Harrymu a kousla se do rtu.

„Co? Já a Harry?“ Ginny se usmála a ten úsměv byl více než posmutnělý, když se posunula a lehla si do trávy vedle Harryho. Natočila se blíž k němu a přitiskla mu hlavu na hrudník. „Jsme přátelé. Vždy jsme byli přátelé.“ Její úsměv se změnil v rozpustilý, když se natáhla a šťouchla špičkou nohy Rona do stehna. „Pokud byste chtěli, aby se Harry oženil, pak se obávám, že budete muset strpět Snapea.“

Ron se chtěl rozesmát, chtěl vyprsknout, že Ginny jen šálí zraky a jak si může z Harryho budoucího *velkého dne* tropit takové žerty, když svému bratrovi oznámila, že opouští město. Ale pak Harry sevřel prsty, byl to téměř mimovolný záškub, kdy se prsty zkroutí a uvolní, jako by chtěly po něčem sáhnout, jen vlastně neví jak.

A pak přišel ten okamžik.

Harry nikdy nevěděl, jak si říct o útěchu, jak někoho požádat, aby ho neopouštěl. Když mu bylo dvanáct, zatnul pěsti a Ron stál po jeho boku během celého fiaska se Zmijozelovým dědicem. Když mu bylo čtrnáct, zatnul pěsti, ale Ron byl příliš zaneprázdněný utápěním se v sebelítosti, že nebyl jmenován šampionem, a tak se k němu otočil zády. V sedmnácti také zatnul pěsti, avšak mezi všemi viteály a vyčerpáním se k němu Ron znovu otočil zády a odešel ze stanu pryč.

Ale po tom všem, po Fredovi, Lupinovi a mladinkém Creeveyem, kdy strávil bezesné noci jednoduše tím, že naslouchal dechu ostatních lidí, si Ron slíbil, že se od Harryho už nikdy neodvrátí. Takže pokud je to Snape, kdo donutil Harryho ruku k sevření... Ron se tentokrát zdrží svých soudů.

„Jo, hledíme.“ Vytáhl pravou ruku zpod hlavy a natáhl se tak daleko, až ji vsunul Harrymu kolem krku a přitáhl si svého přítele blíž. „Harry měl vždy pro Prince dvojí krve slabost.“

Hermiona se nepřesvědčivě zasmála. Zvědavě přecházela pohledem mezi Ronem a Harrym se směsicí starostlivosti a úlevy. Ale neudělala nic víc, než, že začala mluvit o Ginnyině nové práci, dokud se Harry, který stále ještě neřekl nic, postupně zcela neuvolnil a zhluboka a roztřeseně se nenadechl.

Část 3

Mohl se k Harrymu přesunout bez předchozího oznámení. Byli si bližší než bratři po tolik let, než aby se mezi nimi udržovala nějaká pochybná zdrženlivost. Mezi Harryho nočními můrami a rezonujícím tichem v Doupěti se Grimmauldovo náměstí pro trio stalo jakýmsi *domovem*.

A mimoto, jeho rodiče byli u Charlieho na návštěvě v Rumunsku a on musel rozhodně někomu osobně sdělit poslední *novinku*, nebo hrozilo, že vybuchne.

Kuchyň zela prázdnotou a Ron rychle prošel místností, nahoru po schodech a do chodby, než si vzpomněl na portrét paní Blackové, který švihnutím umlčel. Tlumené hlasy ho naváděly do otevřených dveří obývacího pokoje a Ron se zmateně zastavil. Instinktivně vytáhl hůlku, než po špičkách pokračoval vzhůru. Harry míval jen zřídka návštěvy.

Severus Snape seděl na pohovce oblečený ve splývavém černém hábitu, lokty měl opřené o kolena a prsty zabořené ve zplihlých vlasech. Jeho dýchání bylo nepravidelné, znělo těžkopádně a zrychleně v této náhle tiché místnosti. „Harry, tohle je bláznovství.“

Harry tam nemotorně postával a tváře mu hořely, jeho zelená košile s knoflíčky byla vytažená a pomuchlaná, kousal se do oteklého rtu a otíral si dlaně do džínsovin kalhot na bocích. „Ne, není,“ odpověděl ochraptěle. Přistoupil k Severusovi o krok blíže. Odkašlal si, sevřel ruku v pěst a udělal ještě jeden krok, dokud se jejich kolena nedotýkala. „Severusi, opravdu není.“

Ronovo čelo se zmateně nakrčilo, když se díval na tyto dva muže. Věděl, jak vypadá intimita, věděl, jak je *cítit*, když vzduch v místnosti zhoustne a ztěžkne a vy sotva dokážete pamatovat na to, že máte dýchat. Zamyšleně se zamračil, dumal nad tím, jak blízko asi Ginny byla, když si Harryho dobírala, že by si chtěl vzít Snapea. A pak Harry udělal něco, co hluboce otřásl jeho myslí.

Harryho ruka se sevřela... a pozvedla se, aby váhavě spočinula na Snapeově rameni. Ron zíral, nevědomky zadržoval dech. Dokázal spočítat na prstech jedné ruky, ke kolika lidem se Harry kdy natáhl.

Když nebyl odmítnut, Harry se odvážil zatlačit do Severusova ramene, dokud se muž nenarovnal a nevzhlédl k Harrymu s výrazem, který Ron na jeho tváři nikdy neviděl. Harry se zvolna a obezřetně pohnul a jemně sklouznul po Severusových loktech, aby je odtlačil, a přehodil nohu nahoru, až seděl obkročmo Severusovi na klíně a dlaněmi – kdy Harry zvedl i druhou ruku? – se tiskl na široká ramena a konejšivě je třel.

Severusovy ruce sebou škubly, jako by se chtěl natáhnout a zadržet ho, jen nevěděl jak. Ron skrytý na chodbě překvapeně otevřel ústa. Jak to, že si nikdy nevšiml, že si Harry a Snape, oba značně uzavření, samostatní jedinci, byli tak podobní?

„Prosím?“ zeptal se Harry s nadějí a nahnul se, aby vtiskl Severusovi na spánek prostý, cudný polibek.

„Harry.“ Severus zavřel oči a zvolna naklonil hlavu vpřed, až čelem spočíval na Harryho hrudním koši. Pod váhou toho gesta se Harry usmál, určité napětí opadlo z jeho ramen, když sklouzl dlaní a dotkl se Severusova zátylku.

Ron se cítil, jako by ho někdo udeřil do břicha, a raději se vzdálil zpátky ke kuchyni, aby o tom mohl přemýšlet.

Muselo k tomu dojít někdy uprostřed obnovy Bradavic, očišťování Snapeova jména a snahy o přetvoření povědomí o nich dvou ve světě, kde se konečně odtajnil jejich skutečný význam, aby se Chlapec-který-přežil a špion – Harry a Severus našli. A pokud se k němu Harry natáhl v okamžiku, kdy by se obyčejně otočil nebo čekal, pak je tohle opravdu vážný vztah.

Ron se s tím v duchu smířil. Vyšel schody a prošel chodbou a ani se nesnažil zamaskovat svůj příchod. Závěsy obklopující rám paní Blackové se ani nezachvěly a Ron se rozjařeně ušklíbl, když jen pomyslel na kletbu, kterou na ni Snape musel použít.

Oba dva stále ještě seděli na pohovce, Harry teď Severuse objímal oběma rukama kolem krku, Severusovy prsty se až bělavě zatínaly do Harryho boků. Ron se musel při tom pohledu na ně dva zasmát. Byl si docela jistý, že se Snape pokusil odstrčit Harryho ze svého klína, když Rona zaslechl, zatímco Harry byl odhodlaný tak vydržet.

„Harry!“ Přiřítit se přes místnost a vyskočil na pohovku, prudce Harryho objal a vtiskl mu na ústa pevný polibek. „Snape!“ Stále nadšený se vrhnul i na druhého muže a věnoval mu stejně náruživý polibek, než se trochu odtáhl.

Harry se ušklíbal, Snape vypadal, že brzy začne vraždit, Ron jen zářil a na oba se usmíval, když z plných plic zakřičel: „Je těhotná!“

Část 4

Ginny s trhnutím otevřela dveře vedoucí do Doupěte a vtáhla Rona dovnitř ve vteřině, kdy se jeho noha dotkla verandy. „No to je dost, že jsi tu!“ zasyčela podrážděně, než se přes jeho rameno usmála. „Hermiono, přímo záříš!“

Hermiona se na ni na oplátku zakřenila, když se Ron vymanil od své sestry dostatečně na to, aby jí pomohl svléknout kabát. Hermiona se právě vrátila z práce a měla na sobě elegantní kostým s proužkem, dostatečně pohodlný pro její lehce zvětšené břicho. „Necítím se rozzářeně,“ povzdechla si a nechala Rona, aby ji dovedl ke kuchyňskému stolu. „Cítím se oteklá a neúčinná.“

„Jsi úžasná,“ trval pevně na svém Ron a usmíval se, když se na něj také usmála. A na okamžik se ztratil ve vůni jejího parfému a červených tváří a nechtěl nic víc, než se s ní stočit v objetí a poslouchat, jak si vylévá zlost na ty neschopné idioty na ministerstvu, kteří nevědí jaký je rozdíl mezi mudlou a moulou.

„Starostlivko,“ přerušila ho Ginny rozhodně, znovu Rona popadla za paži a postavila ho na nohy. „Nenechávej Angelinu pobíhat kolem kamen, Hermiono,“ varovala ji, když Rona vlekla z místnosti. „Už má skoro termín a minulý týden jí dvojčata vyhodila do povětří pánev s hrachovou kaší.“

Ron se nechal odtáhnout z pokoje. Najednou Ginny zatlačila ramenem do zdi a protáhla se skrz skrytou výplň vlevo ode dveří. Objevili tu tajnou chodbu, když byly Ronovi čtyři a Ginny tři, když se ze zoufalství potřebovali ukrýt před dvojčaty. Vedla z kuchyně přímo ke sporadicky používaným předním dveřím.

„Dobře, dobře, co se děje?“ zeptal se odevzdaně, když stáli venku a Ginny kolem nich seslala tišící kouzlo, které se musela naučit od Harryho.

„Harry je tady.“

Zamrkal. „No, ano, je to přece oslava *jeho* dvacátých narozenin.“

„Ale ne, ty ňoumo,“ udeřila ho netrpělivě do paže a nahnula se blíž, až skoro šeptala. „Vzal s sebou Severuse!“

To byla pro Rona novinka. Nikdy mu nesešel z mysli obraz Harryho, jak se natahuje ke Snapeovi. „Od kdy mu říkáš Severus?“

„To myslíš vážně?“ Ginny vypadala, jako by ho chtěla zaškrtit a Ron se varovně zadíval na její paži, za poslední rok a půl dobře osvalenou, jak si sportem vydělávala na živobytí. „Copak je to pro tebe ten nejpodstatnější detail? Dal mi svolení říkat mu Severus už minule, když jsem s nimi byla na večeři. Spokojen?“

Přehodila si vlasy přes rameno a natáhla se pro jeho ruku. „Ale mamka s taťkou vůbec nevědí, jak se k němu chovat, a je to hrozné. Víš přece, že si tě berou za vzor, takže musíš jít dovnitř a *nějak to zlepšit!*“

„Byla jsi s nimi na večeři?“ On a Hermiona s nimi byli na jídle či na schůzce několikrát, ale nějak mu ta představa, že by s nimi šla také Ginny přišla... nezvyklá.

„Rone,“ procedila Ginny skrz zuby.

„Klid, Gin.“ Ron protočil panenky. Objal sestru jednou rukou a přitáhl si ji tím blíž. „Bude to dobré.“

„Napravíš to?“ Její vykulené hnědé oči byly plné obav, když k němu vzhlédla, a Ron si náhle uvědomil, jak zoufale si přeje, aby byl Harry šťastný.

„Napравím to,“ slíbil, dal jí polibek na spánek, jako by byla batole. Ale ona se na něj jen zářivě usmála, a on si všiml, jak jí to v těch růžových letních šatech sluší. „Ovšem, *jestli* si domů začneš tahat kluky, udělám... něco hrůzného.“

Smáli se ještě, když otevírali přední dveře, a tak ho napětí v místnosti udeřilo přímo do tváře a málem to s ním zacloumalo. Severus postával v rohu, jednu ruku měl pevně ovinutou kolem hrudníku a v druhé svíral skleničku s punčem dost pevně na to, aby Ron vsadil galeon, že ji začaroval, aby se netřásla. Harry stál vedle něj, na tváři lehce nepřírozený úsměv. Povídal si s Hermionou, jednou rukou svíral Severusův loket a pravidelně ho do něj zatínal prsty, aby je následně uvolnil.

Rona na vteřinu ohromilo, jak uprostřed útulného zmatku jeho domova, dokázali Harry a Severus vytvořit svou vlastní zcela izolovanou bublinu.

Vyměnil si pohled s Hermionou, když pozdravil a přecházel přes místnost. Gin měla na tváři nervózní úsměv a výraz zmatené bezmoci ohledně toho, jak se ostatní snažili vyrovnat s tím, jak se zachovat při takovémto vývoji událostí.

„Všechno nejlepší, Harry!“ zvolal zvesela a opatrně vtáhnul svého nejlepšího přítele do náruče, aby ho nepřipravil o to zoufalé sevření Severusovy paže. Když se odtáhl, nebyl ani překvapený, že se na něj Severus zamračil.

„Pokuste se o další polibek, pane Weasley, a mohu vám garantovat, že za své činy nebudu zodpovědný.“

Ignoruje polekané pohledy, Ron vyprskl smíchy a vzdálil se se zvednutýma rukama. „Žádné polibky,“ sliboval neomalene. „Musím vám, ovšem, říct...“ zarazil se a letmo pohlédl na Hermionu, a protože ona nějak věděla, co jim chtěl oznámit, přistoupila k němu.

„Rádi bychom, abyste souhlasili, že se stanete kmotry našeho dítěte,“ promluvila hlasitě a důrazně navzdory svému tónu a Ron opětovně žasnul nad tím, jak mohla tak vypsět za pouhých dvacet let.

Harry vypadal, jako by měl na krajíčku, a Severus jako by ho někdo proklet až do konce života. Ginny začala ječet a radostně tleskat rukama, Percy se zapomněl v polovině žvýkání a jeho mamka...

„Jsi těhotná?“

...A teprve pak si vzpomněl, že byli jeho rodiče v Rumunsku, když Ron a Hermiona zjistili, že jsou v očekávání a nějak následně tu novinku zapomněli rozhlásit, protože předpokládali, že už to všichni vědí.

Část 5

Později musel Ron obdivovat scénu, kterou přerušil.

Severus ležel na zádech, oběma rukama těsně objímal Harryho, jako by se bál, že mu druhý muž během noci uteče. Vypadalo to, že Harrymu ta pozice vyhovuje. Měl na své spící tváři, když na Severusovi ležel, takový výraz klidu a míru. Byli úplně propletení, propojení více než jen fyzicky. A Ron si nemohl pomoci, aby si neuvědomil, že dokonce ani ten rok po pádu Temného pána Harry nikdy nespal dost tvrdě na to, aby se cítil plně v *bezpečí*, že ani nezaregistroval takový hluk, který svým vpádem Ron učinil.

Ale to bylo až později.

Právě teď dokázal jen bezmocně hledět na Severuse, když se černé oči prudce otevřely a do ruky mu vlétla hůlka, aniž by se na ni podíval. Někdo dýchal nepravidelně, divoce a pronikavě v kontrastu k poklidu ložnice a trvalo několik nevyzpytatelných tepů srdce, než si Ron uvědomil, že to byl on.

„Severusi? Co...?“ Harry zamrkal, když byla jeho pozice změněna, otočil se a zamžoural ke dveřím. Už jen fakt, že okamžitě nehmátl po své hůlce či brýlích, vypovídala mnohé o tom, kolik důvěry do Severuse vkládá. Zvláštní, Ronovi to připomnělo chvíle, kdy Hermiona po dlouhém pracovním dnu vyčerpaně zavřela oči a hlavu nechala spočinout na jeho rameni.

„Pane Weasley.“ Severusův hlas byl pohotový a vyrovnaný navzdory zranitelné situaci, ve které ho Ron našel. „Jeden by se domníval, že máte pro takové nevhodné vyrušení *důvod*.“

Ronovi se zadrhl dech a srdce znovu přestalo odbíjet. „Nechtějí mě za ní pustit,“ zachrčel nesouvisle.

Severus přimhouřil oči, ale byl to Harry, kdo promluvil. „Rone?“ Otočil se a nahmátl na nočním stolku své brýle. Ron k němu chtěl jít, chtěl, aby Harry popadl to své neblaze proslulé lehkomyšlné štěstí a pokropil ho s ním, ale teď když přestal utíkat, se bál, že by ho jeden pohyb mohl roztržít na miliony kousků.

„Nechtějí mě za ní pustit,“ zopakoval, slzy se mu začaly kutálet po tvářích, když zíral na Severuse. „Musíš... Krvácí a brečí, ale oni mě z té místnosti vyhodili a *nechtějí mě za ní pustit!*“ Jeho hlas byl zhrublý panikou a na konci své řeči už křičel.

Harry jako by zamrzl na místě, na tváři měl bolestný výraz, ale Severus už jednal. Odsunul stranou tlustou prošivanou deku a dlouhým krokem přešel ke skříni. Naprosto se nestaraje o svou nahotu, popadl černý hábit a oblékl si jej. Na chvíli se zastavil, aby pohlédl na Harryho, jejich oči se setkaly a prolétlo mezi nimi snad milion nevyřčených slov. Harry přikývl a vylezl z postele. Severus už se přesunul ke dveřím za Ronem, jemně mu stiskl rameno, než se kolem něj protáhl.

Ruch letaxové sítě mu halasil v hlavě, a když v dalším okamžiku zamrkal, stál u svatého Munga s Harrym, který ho držel za ruku a chladnokrevně požadoval, aby je nechali projít.

Bylo to jako sen. Skutečný, velmi skutečný sen. Jako jeden z těch, jež míval po válce s Fredem v hlavní roli, kdy ho proklínal a vřeštěl a ječel na něj, že kdyby nikdy neodešel z toho stanu, tak by našli vitéály *o dost rychleji* a on by byl stále naživu.

Teprve až se dveře otevřely, si s bolestným prozřením uvědomil, že vůbec nesní. Severus stál vedle Hermioniny postele s nezúčastněným výrazem na tváři, zatímco mu visela v náručí a vzlykala. Harry při tom pohledu sevřel ruku v pěst a dotáhnul Rona do místnosti. Chytil se Severuse, ale Ron už zlomeně hleděl na dívku, kterou miloval už jako puberták.

Hermiona se po něm jednou rukou natáhla, zavrávorala a doslova se zhroutil na postel, odmítajíc či neschopna propustit Severusovu ruku. Ron to chápal. Cítil se jako chlapec, mimo sebe a ztracený, když ji jednou rukou objal a druhou se chytil Harryho, a nějak mu přišlo, že je to ledové ticho a sebeovládání, které s sebou přinesl Severus Snape, uklidňující a konejšivé.

„Byl to chlapec, Rone.“ Hermioniny slzy mu zmáčely košili. Koutkem oka si všiml, jak Harry věnoval Severusovi bezmocný pohled, než mu zanořil hlavu do ohbí krku.

„Náš malý Byron,“ plakala. „A byl překrásný, že ano, Severusi?“

Ron přečetl několik knih o rodičovství a vyobrazení plodu zůstávalo natrvalo zakořeněné v jeho vzpomínkách. Sotva čtyřměsíční dítě vypadalo jako mimozemšťan, neúměrně velká hlava a titěrné nožičky a ručičky. Ale i tak vzhlédl k Severusovi a měl pocit, jako by jeho odpověď měla dát celému světu nějaký smysl.

„Neobyčejně dokonalý zástupce mužského pokolení.“

Ron mohl cítit, jak Severus sevřel ruku, protože byla natisknutá mezi jeho a Hermioniným tělem, a věděl, že byl Severus laskavý jediným způsobem, který znal.

Část 6

„Nechci kolem toho žádný povyk,“ trvala na svém Hermiona už asi po x-té a pohládila klopou Ronova tmavě modrého hábitu. „Stačí jednoduchý obřad. Už jsme skoro manželé, jen to bude oficiální.“

„Dobré ju-ju*,“ ozvala se Ginny poslušně. Nakrucovala se před vysokým zrcadlem, aby obhlédla své vysoko vyčesané vlasy a splývavé fialové šaty.

„Vypadáš rozkošně, drahoušku,“ zavrskalo zrcadlo v odpověď na její načančaný vzhled. Ginny se rozzářila a poslala mu vzdušný polibek.

„Máš prstýnky, Rone?“ Hermiona měla v očích trochu zoufalý pohled a Ron se k ní naklonil a políbil ji místo odpovědi.

„Hej, vy tam,“ přerušil je Harry rozjařeně ode dveří. „Prý byste si měli nejprve říct *ano*, než s tímhle začnete.“ Věnoval Hermioně trochu zmatený pohled. „Neměla bys být v bílém?“

Hermiona rukama přejela po stranách bledě zelených šatů, jednou rukou majetnický setrvávala na svém plochem bříšku. „Zelená je tradičně spojená s nadějí,“ odpověděla trochu nejistě na svou obranu.

„Což je *velmi* dobré ju-ju*,“ souhlasila rozjařeně Ginny a skrz zrcadlo házela po Harrym varovné pohledy.

„A vypadáš fantasticky,“ zareagoval Harry okamžitě. „Že, Severusi?“

„Och, Severusi.“ Hermiona věnovala Harrymu nepřítomný úsměv a zastavila se u něj, aby mu uhladila jeho hábit ze zeleného hedvábí a rukou láskyplně projela jeho rozčepýřenými vlasy, než se otočila k jeho společníkovi. „Přinesl jste mi ten výživný lektvar?“

Ani jeden z nich nezmínil, že Hermiona, zdravá a v dobré kondici, nemá zapotřebí žádné doplňky. Stejně tak nikdo nepoukázal na to, že nebýt během těhotenství vdaná žádným způsobem nezpůsobí ztrátu dítěte.

Severus prostě jen pozvedl obočí, sáhl do vnitřní kapsy svého tradičního černého hábitu a vytáhl lahvičku. „Dnes ráno čerstvě připravený, slečno Grangerová. Harry byl tak smělý, že ostatní dávky ponechal ve vašem okouzlujícím domově.“

Ron si nemohl pomoci a radostně se pousmál, když Hermiona odložila lektvar a konečně – konečně! – jí z ramen spadlo to napětí. „Okouzlujícím domově, heh? Hádám, že je to lepší, než tomu říkat brloh.“

„Jako váš dům, Rone,“ ozval se Harry oddaně, usmíval se, že se atmosféra v místnosti rozjasnila. „Je útulný.“

Ministerský úředník vypadal trochu ohromeně, když se Ginny postavila vedle Hermiony a Harry a Severus se *tyčili* vedle Rona. Avšak všichni z nich kromě Hermiony svírali své hůlky a zabodávaly se do něj pohledem, takže neřekl nic. Vykonavatel obřadu zůstával v tichosti, i když Hermiona na strop zakouzila hvězdy a místnost naplnily zvuky, které zněly, jako když mořské vlny narážejí do

břehu. Nic neřekl dokonce ani, když Ginny zapálila kadidlo, a Hermiona se zhluboka nadechla, zatímco všem nařídila, aby vyprázdnili svou mysl a mysleli jen na šťastné věci.

Bylo to uklidňující a Ron naplnil své plíce až po okraj a naklonil se k tomu důvěryhodnému tělu vedle sebe, když prosil všechna dobrá Božstva ju-ju*, aby ochránila jeho rodinu.

Otevřel oči a uvnitř pocítil klid, jako by do sebe vdechl vůni oceánu nebo bylinek a nějak se tím odplavily všechny ty zběsilé obavy, které ho nikdy tak docela neopustily.

Harry a Severus také cítili ten pocit míru. Hleděli na sebe, jako by zapomněli, že jsou tam s nimi v místnosti ještě další lidé. Severus zvolna stiskl a uvolnil prsty. Pozvedl ruku, natáhl ji a přejel prstem přes Harryho čelo, dolů přes tváře až pod bradu. Ron se zřejmě ve skutečnosti na Harryho nikdy nepodíval, protože neměl ani tušení, jak jsou Harryho oči zářivé a planoucí.

A pak je úředník prohlásil za muže a ženu a Ginny začala tančit po místnosti, dlouhé rudé vlasy zářily jako oheň svíček, které osvětlovaly místnost. Hermiona vypadala, že je šťastnější než kdy jindy, držela se jeho ruky jako záchranného lana a radostně se usmívala.

Harry se také přidal k jáсотu, poplácal Rona po zádech a široce se usmál, než se otočil, postavil se na špičky a políbil Severuse na ústa. Na někoho, kdo nemá rád veřejné projevy náklonnosti, Severus neztrácel čas, sevřel rukama Harryho hábit a polibek mu opětoval.

Část 7

Od čtvrtého měsíce už zůstala pracovat doma, trávila dlouhé hodiny na lehátku v magicky zvětšené, zasklené, prosluněné místnosti, poslouchala Vivaldiho, Beethovena a Rachmaninova. V osmém měsíci Ron odešel ze sboru bystrozorů a přijal daleko pružnější práci, kterou mu nabídl George.

Právě tam seděli a poslouchali rádio, on četl noviny a Hermiona listovala nudně vypadajícím svazkem o mezinárodních čarodějnických konferencích, když vydala tiché, „Och!“ a pero jí vypadlo z ruky.

Během vteřiny už jí přivolával její předpřipravenou tašku do nemocnice a strkal svou hlavu do krku. Na tašku zcela zapomněl, dokud ho nepleskla do hlavy, až se dusil kouřem a měl ústa plná sazí, když volal na Severuse.

Harry se smál a řekl mu, aby ustoupil, aby mohl Severus projít, a *ano*, on se letaxem přesune do Doupěte a dá Ronově rodině o dítěti vědět.

Hermiona jim dělala přednášku o tom, jak jsou její kontrakce jen sotva nějaké kontrakce, a že to může být i předčasný poplach, ale stejně se držela Severusovy

ruky a natahovala se pro tu Ronovu a všichni se zvládli přemístit ke svatému Mungovi, aniž by se rozštěpili či cestou něco ztratili.

Pracovníci nemocnice nebyli moc nadšení, ale když léčitelka seslala kouzlo, aby zkontrolovala srdeční tep dítěte a ono odmítlo její magii a odmrštilo ji tak tvrdě, že to léčitelku smetlo na stěnu, dovolili Severusovi zůstat už jen proto, aby si ochránili životně důležité orgány. Všechno, co mohl Ron dělat, bylo beze slova stát po boku své ženy a držet ji za ruku.

Pokřikovala na léčitele, aby zůstávali klidní a šťastní, aby přivedli její dítě do světa s dobrým ju-ju a nakonec vytrhla Ronovi hůlku z ruky a začala sesílat kletby, když ji nechtěli poslouchat. Ron klidně sledoval, jak léčitelka Addamsová běhala po místnosti přeměněná v králíčka, i světélkující modré květy mihotavě vyrůstající z léčitelčina ucha, když prchala ke dveřím, a jednoduše jen hladil Hermionu po hřbetu ruky a připomínal jí, aby nezapomínala dýchat.

Severus se usadil mezi Hermioninými nohama a prohlásil, že jí odebere její OVCE, jestli se ho opováží proklít. Ron mu chtěl připomenout, že absolvovali už před pěti lety, ale Hermiona ho poslechla, nechala Ronovu hůlku vyklouznout z prstů a spadnout na matraci, a všechno, na co Ron mohl myslet, bylo, že ve třetím ročníku bylo Hermioniným největším strachem, že propadne u všech zkoušek. Věděl, jak moc se její strachy změnily, a tak ji jen políbil na spánek a pokoušel se pobroukávat si jednu z těch klasických skladeb, kterou poslouchali celé měsíce.

Pak Hermiona zanaříkala, nebo Severus, nebo... Báł se podívat, ale nedokázal odolat tomu pokušení, aby neotočil hlavu, aby se nepodíval na Severuse se zoufalou prosbou.

„Znehodnotil jste Bacha,“ informoval ho vážně, dlouhé prsty opatrně podepíraly svíjející se tělíčko pokryté čerstvou krví.

„Nepojmenuji dítě po Bachovi,“ odpověděl Ron, slzy mu stékaly po tvářích, když se díval, jak Severus ukládá dítě na Hermioninu zvedající se hrud’.

„Doufám, že ne,“ odvětil Severus kousavě, vztáhl ruku, aby si otřel vlhkost z očí. Sledoval Hermionu, jak se směje a stírá krev a líbá každý prstík, zatímco děťátko pláče. „Bach je rozhodně odsouzeníhodné jméno pro děvče.“ Vypadalo to, že si vzpomněl, kde je, a sebral se natolik, aby se ušklíbl. „Dokonce i pro Weasleyovou.“

Moly byla první osobou, která se nahnula do dveří, když léčitelka očistila Hermionu a potom se dotkla dítěte, aby zkontrolovala reflexy a Merlin ví co ještě. Ron neviděl svou matku takhle plakat od té doby, co... No, vlastně už roky. Stál jí po boku, když směřovala k radostně se tvářící Hermioně a šišlala na svoji nejnovější vnučku.

Jeho bratři tam byli také, všichni, se svými ženami a dětmi. Nemocniční personál byl tím nadbytkem lidí úplně odrovnaný, ale Harry tam byl také, smál se a chichotal a objímal Severuse, a oni se vůbec neodvažovali rozrušit svého oblíbeného zachránce tak brzy po válce.

Ale když se Moly vrhla k Severusovi a brečela mu na rameni a vzlykala něco o tom, že: „Dobry, jsi *dobry* člověk, Severusi Snape!“ dosáhlo všechno svého vrcholu. Severus se dotkl Harryho lokte, vyměnili si významný vřelý pohled a vyklouzli ze dveří.

Později, o hodně později, když byl sám a Hermiona už přestala sledovat dýchání dítěte dost dlouho na to, aby se podvolila svému vyčerpání, se vrátili.

Pak se Severus neslyšně přesunul k Harryho rameni a shlédnul dolů na dítě s pečlivě hlídaným výrazem. „Je to Weasley.“

Harry se nahlas zasmál a zadíval se na Severuse skrz svou rozčepýřenou ofinu. A bylo to tady, chvíle, kdy se jejich oči propojily, důvěra, která je spájela dohromady dokonce i takto mezi diváky, a Ron se roztřeseně nadechl a sklonil hlavu.

„Budete kmotry,“ řekl jim, hlas zhrublý mnoha potlačenými emocemi, odtrhl oči od svého zeleninového dítěte, aby se jim zadíval do očí.

Vyměnili si pohledy. Harry se něžně usmál, než se otočil zpátky k Ronovi. „Pochopíme, když budete chtít některého z tvých bratrů, aby se stal jejím kmotrem, Rone.“

„Kmotry,“ opravil ho zatvrzele. „Nebude mít žádnou kmotru. Jen vás dva, abyste ji mohli naučit ty opravdu důležité věci.“

„Jako lektvary?“ vyptával se Severus sarkasticky.

Ron jen zavrtěl hlavou, natáhl se, aby si od Harryho převzal droboučkou Rosie a vložil ji do Severusových spolehlivých rukou. „Kdysi dávno žil jeden chlapec, který se jmenovat Harry,“ pronesl tiše, sledoval, jak Severus automaticky zpevnil svůj postoj, aby dítě lépe podepřel. „On nevěděl, jak požádat lidi, aby ho měli rádi, a zůstával sám, až dokud se nezamiloval do muže stejně uzavřeného jako on sám, a oba se nenaučili, jak lásky docílit společně.“

„Rone.“ Harryho hlas zněl přiškrceně.

„Nebude vychovávaná takhle,“ zašeptal Ron. „Bude milovaná a hýčkaná.“

„Zřejmě až příliš,“ souhlasil Severus ponuře, ale jeho ruce byly něžné během toho, co Rosie pochruovala a vrněla, a posunul si ji více na rameno.

„Jo,“ přikývl Ron, znovu okouzlený svým malinkým děvčátkem. Musel sebou viditelně zatřepat, aby se vrátil k rozhovoru, který započal. „Ale pokud bychom... Pokud bych já a Hermiona zemřeli...“

Harry už vrtěl záporně hlavou. „Ne, Rone, takhle nesmíš přemýšlet.“

Ron ho ignoroval a zadíval se přímo do Severusových očí. „Pokud bychom zemřeli,“ pokračoval neústupně, „a ona bude zlomená tak, že jí nikdo nebude

schopen pomoci a někdy se jí ruka sevře, jako by se po něčem chtěla natáhnout a utěšit se, ale nebude vlastně vědět jak...”

Mohl slyšet, jak se Harry polekaně nadechl, ale nedokázal se oprostít od pohledu do Severusových očí, které planuly emocemi. „Vy jí pomůžete. Naučíte ji, že je v pořádku natáhnout se a přijmout lásku, která je jí nabízená, protože vy tomu rozumíte. Jo?”

Harry sevřel a uvolnil prsty, než natáhl ruku a objal Rona tak mocně, že mu skoro vyrazil dech. „Přísahám, Rone, přísahám.” Ron mohl říct podle zachvění Harryho hlasu, že jeho přítel plakal, a tak si ho jednoduše přitáhl do náruče, aby mu dodal sílu.

„Rosalyn,” přerušil nakonec ticho Severus zamyšleným prohlášením. „Přijatelné jméno pro kmotřenku. Merlin dej, ať má rozum po matce.”

„Jo.” Ron nebyl v rozpacích, že si musel otřít oči, než zvedl hlavu z Harryho ramene. „Jo, také tě máme rádi.”

ooOoo

Poznámky překladatelky:

*Ju-ju je, jak jsem zjistila, nějaký druh západoafrického náboženství částečně spjatý s čarodějnictvím a často připodobňovaný k voodoo. Existuje dobré a špatné ju-ju. Používají se různé magické předměty, ať už z hlediska ochrany nebo je jim přisuzovaná velká kouzelná moc.

Zdroj:

<http://en.wikipedia.org/wiki/Juju>

http://en.wikipedia.org/wiki/Isaiah_Oke#The_Ju_Ju_Religion